

יבמות (יד):
 ת"ש: אע"פ שנחלקו ב"ש וב"ה בצרות, ובאחיות, בגט ישן, ובספק אשת איש, ובמגרש את אשתו ולנה עמו בפונדק, בכסף ובשוה כסף, בפרוטה ובשוה פרוטה, לא נמנעו ב"ש מלישא נשים מבית הלל, ולא ב"ה מבית שמאי, ללמדך, שחיבה וריעות נוהגים זה בזה, לקיים מה שנאמר: האמת והשלום אהבו... לא תימא מן הספק, אלא אימא מן הסתם, דמודעי להו ופרשי. ומאי קמ"ל? דאהבה וריעות נוהגים זה בזה...

<p>עירובין (יג): וכי מאחר שאלו דברי אלקים חיים מפני מה זכו בית הלל לקבוע הלכה כמותן - מפני שנוחין ועלובין היו, ושונין דבריהן ודברי בית שמאי. ולא עוד אלא שמקדימין דברי בית שמאי לדבריהן:</p>	<p>פסחים (ס): אמר רב יהודה אמר רב: כל המתיהר, אם חכם הוא - חכמתו מסתלקת ממנו, אם נביא הוא - נבואתו מסתלקת ממנו. אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו - מהלל. דאמר מר: התחיל מקנטרן בדברים. וקאמר להו: הלכה זו שמעתי ושכחתי:</p>
--	---

<p>קידושין (ל): ואומר: אשרי הגבר אשר מלא את אשתו מהם לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער. מאי את אויבים בשער? אמר רבי חייא בר אבא: אפ"ל האב ובנו, הרב ותלמידו, שעוסקין בתורה בשער אחד נעשים אויבים זה את זה, ואינם זוים משם עד שנעשים אוהבים זה את זה, שנאמר: את והב בסופה, אל תקרי בסופה אלא בסופה:</p>	<p>נדרים (נה): אמר ליה: לא תיתיב אכרעך עד דאמרת לי פירושא דהדין מילתא; מאי דכתיב: וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות? א"ל: כיון שעושה אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל - תורה ניתנה לו במתנה, שנאמר: וממדבר מתנה, וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל, שנאמר: וממתנה נחליאל, וכיון שנחלו אל עולה לגדולה, שנאמר: ומנחליאל במות, ואם הגביה עצמו - הקב"ה משפילו, שנאמר: ומבמות הגיא, ולא עוד, אלא ששוקעין אותו בקרקע, שנאמר: ונשקפה על פני הישימון...</p>
---	---

במדבר (פרק כא)

(יד) על כן יאמר **בספר מלחמת ה' את והב בסופה** ואת הנחלים ארנון:
 (טו) ואשד הנחלים אשר נטה לשבת ער ונשען לגבול מואב:
 (טז) ומשם בארה הוא הבאר אשר אמר ה' למשה אסף את העם ואתנה להם מים: ס
 (יז) אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה:
 (יח) באר הפרוה שרים כרוה נדיבי העם במחקק במשענתם **וממדבר מתנה**:
 (יט) וממתנה נחליאל ומנחליאל במות:
 (כ) ומבמות הגיא אשר בשדה מואב ראש הפסגה ונשקפה על פני הישימון: פ

<p>יומא (כו): אמר רבא: לא משכחת צורבא מרבנן דמורי אלא דאתי משבט לוי או משבט יששכר, לוי - דכתיב יורו משפטיך ליעקב, יששכר דכתב (ובני) יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל. - ואימא יהודה נמי, דכתיב יהודה מחקקי! - אסוקי שמעתא אליבא דהילכתא קאמינא:</p>	<p>סוטה (ז): כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר, היו עצמותיו של יהודה מגולגלין בארון, עד שעמד משה ובקש עליו רחמים, אמר לפניו: רבש"ע, מי גרם לראובן שהודה? יהודה, וזאת ליהודה? מיד שמע ה' קול יהודה! על איבריה לשפא; ולא הוה קא מעיילין ליה למתיבתא דרקיעא, ואל עמו תביאנו; ולא הוה קא ידע משקל ומטרח בשמעתא בהדי רבנן, ידיו רב לו; לא הוה קא סלקא ליה שמעתא אליבא דהילכתא, ועזר מצריו תהיה:</p>
--	--

שו"ת רה"ג [אוצה"ג לחגיגה (ס"ב)]
 דעו כי אנו מעודנו אין דרכינו לחפות על דבר ולפרש אותו שלא מדעת מי שאמרו, כדרך שאחרים עושים. והרי אנו מפרשים לך דעתו של תנא זה ותוכן כוונתו ואמיתת מה שהיה סבור, ואין אנו ערבים עכשיו שהדברים הלכה...